

Chương 277: Con Lươn Mang Tên Reinhardt

(Số từ: 3205)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

1:13 AM 05/04/2023

Olivia Lanze đứng trong sân tập.

‘Con sẽ không học kiếm nữa sao?’

‘Vâng thưa cha.’

‘Tại sao vậy?’

‘Ngay cả khi con không định sử dụng nó theo cách như vậy, con cũng không muốn học một kỹ năng có thể gây hại cho người khác.’

‘...’

Cô biết những lời như vậy là vô nghĩa.

Từ lâu cô đã biết rằng cô đã học được nhiều nhất có thể. Đến năm thứ ba, cô được thông báo rằng không còn gì để học nữa.

Tuy nhiên, Olivia Lanze sợ trở nên thành thạo hơn trong bạo lực. Cô ấy sợ rằng việc làm tổn thương người khác sẽ ngày càng trở nên dễ dàng đối với mình. Olivia tránh xa bạo lực và khả năng xảy ra nó.

Nhưng bây giờ, Olivia cầm một thanh kiếm trong tay.

Kiểm soát sức mạnh chảy trong cơ thể cô là một nỗ lực mà cô đã không thực hiện trong một thời gian dài, nhưng tất cả đều quá dễ dàng.

Bây giờ, Olivia dự định tham gia một giải đấu.

Một giải đấu liên khối.

Và Miss Temple.

Miss Temple và giải đấu liên khối chưa bao giờ khiến cô quan tâm.

Không cần biết cô sinh viên năm nhất cái kỉnh, Ellen, có tham gia hay không.

"Cô Olivia, cô không cần phải ép mình như thế này nữa."

"...Không, không sao đâu. Tôi vẫn còn chút thời gian."

"Tôi biết hoàn cảnh của cô mà. Cho dù cơ sở của chúng tôi thiếu ngân sách, nhưng cô vẫn là sinh viên."

Có một điều chắc chắn.

Tiền bạc.

Tiền là cần thiết.

Vô số trẻ mồ côi chiến tranh do Chiến Tranh Nhân Ma.

Giống như quốc gia không thể xóa đói giảm nghèo, Để quốc không thể hỗ trợ tất cả vô số trẻ mồ côi trong chiến tranh.

Có những khoảng trống, trẻ em thiếu ăn thiếu mặc sống rải rác khắp nơi. Olivia đã hỗ trợ họ kể từ công việc tình nguyện của cô ấy trong Chiến Tranh Nhân Ma.

Tuy nhiên, giờ đây khi địa vị con gái của một Hiệp sĩ Thánh chiến của cô ấy đã biến mất, khả năng hỗ trợ họ của Olivia đang giảm dần.

Olivia không thể bỏ rơi họ. Mặc dù cô ấy đã từ bỏ đức tin của mình, cô ấy đã không từ bỏ những đứa trẻ đó.

“Nếu Reinhardt biết, chắc chắn anh ấy sẽ mắng mình.”

Cô không thể nói với Reinhardt, biết rằng anh ta sẽ mắng mình vì đã tham gia vào những nỗ lực ngu ngốc như vậy.

Số tiền thưởng từ giải đấu và Miss Temple là rất lớn. Với số tiền đó, các cơ sở mà cô hỗ trợ có thể tự duy trì trong một thời gian.

Cô biết rằng một chính sách hỗ trợ trẻ mồ côi chiến tranh sẽ sớm được công bố. Cô chỉ cần cung cấp thức ăn và quần áo cho họ trong một thời gian ngắn bằng chính đôi tay của mình.

Đó là tất cả.

Và thế là, Olivia Lanze cầm kiếm.

"Đã một năm rồi sao...?"

Cô ấy đã từ bỏ kiếm thuật trong năm thứ ba của mình.

Tuy nhiên, đã có một dịp không thể tránh khỏi khi cô ấy phải nhặt nó lên một lần nữa.

Ở Darklands, nơi cô đến dưới vỏ bọc tình nguyện, cô không thể đơn giản giúp đỡ.

Đã có lúc cô vừa vỡ mộng vừa biết ơn về sức mạnh mà mình sở hữu.

Kể từ đó, cô đã từ bỏ nó.

Dù rất tự tin vào chiến thắng nhưng cô không nghĩ điều đó sẽ dễ dàng.

Cô sẽ phải nỗ lực để lấy lại kỹ năng của mình. Vào lúc đó, cô ấy cố gắng trấn tĩnh trái tim mình và rút ra sức mạnh của mình.

'Phải chi cô sinh muộn hơn một chút.'

*vù vù

"Aahh, đùa với tôi sao!"

*Kangggg!

Giật mình, Olivia Lanze bất ngờ ném thanh kiếm của mình.

Chuyện gì đã xảy ra?

Với khuôn mặt đỏ bừng, Olivia dành thời gian một mình trong phòng tập, thở hổn hển.

Trong lúc đó, cánh cửa phòng tập mở ra, và một người bước vào.

*thịch

"Olivia, vậy là cậu đã ở đây."

Cho dù cô ấy có đang tìm Olivia hay không, người mới đến tiếp cận cô ấy với một nụ cười rạng rỡ.

"À, đúng vậy, Radia."

Trong khi hành vi của Olivia có thể lạ đối với học sinh năm nhất, cô ấy vẫn tử tế và dịu dàng với những học sinh năm 5 và 6.

Người đến tìm cô là sinh viên năm sáu, Radia Schmitt từ Class B-2. Cô ấy đến gần Olivia với một nụ cười rạng rỡ.

"Đã lâu rồi tôi mới thấy cậu cầm kiếm. Vậy là cậu sẽ tham gia Giải đấu liên khối ư?"

"À... Vâng, đó là kế hoạch của tôi."

"Tôi hiểu rồi... Thật không may. Tôi nghĩ mình có thể có cơ hội chiến thắng lần này."

"Cậu cũng tham gia à, Radia?"

"Ah, cậu không biết sao? Đây là cơ hội cuối cùng của tôi, Windsor cũng tham gia."

"Ah tôi hiểu mà."

Đối với sinh viên năm thứ sáu, việc tốt nghiệp gần như đã đến với họ.

Có thể hiểu rằng họ muốn tham gia Giải đấu liên khối và xem kết quả của những kỹ năng mà họ đã mài giũa trong sáu năm.

Radia Schmitt, tay cầm thanh kiếm tập, tiếp tục mỉm cười với Olivia.

Tuy nhiên, Olivia cảm thấy ngọt ngào, như thể có thứ gì đó mắc kẹt trong cổ họng.

"Cậu biết không, Olivia?"

"...Hửm?"

"Thần lực. Cậu không được sử dụng."

"...Vâng, tôi biết."

Sẽ là vô nghĩa nếu một người đã tuyên bố từ bỏ đức tin lại sử dụng [sức mạnh thần thánh], cho dù điều đó có khả thi hay không.

Thường có những người sử dụng thần lực trái phép.

Nếu mọi việc suôn sẻ, họ sẽ được đào tạo tại nhà thờ và trở thành linh mục chính thức.

Nếu họ từ chối, họ sẽ bị xét xử tại một tòa án tôn giáo.

Vì vậy, Olivia không được sử dụng [sức mạnh thần thánh] ở nơi công cộng.

Cô phải tham gia giải đấu với [sức mạnh thần thánh] của mình bị phong ấn. Khi nghe Olivia nói rằng cô ấy đã biết điều này, Radia Schmitt nghiêng đầu.

"Ngay cả khi không sử dụng [sức mạnh thần thánh], cậu vẫn có thể dễ dàng đánh bại một người như tôi, ý cậu là như vậy sao?"

"À, không... Ý tôi không phải vậy..."

Thái độ của Radia Schmitt không phải là chế giễu mà là sự tò mò thực sự. Tuy nhiên, đó là một câu hỏi khó trả lời cho Olivia. Khi Olivia vùng vẫy, Radia Schmitt cúi đầu xuống.

"Tất nhiên, là cậu, Olivia, cậu chắc chắn có thể làm được."

Giọng điệu của cô ấy tươi sáng, không có một chút tự ti nào. Tuy nhiên, những lời sau đó đủ khiến Olivia ớn lạnh sống lưng.

"Olivia, đừng phủ nhận sự thiêng liêng trong mình."

"..."

"Trở về với vòng tay thiêng liêng. Nơi cậu thuộc về."

Olivia không thể nhìn thẳng vào mắt Radia Schmitt.

Mồ hôi lạnh toát ra trên tay cô, và cô nổi da gà dọc sống lưng.

Olivia đã sống với nỗi ám ảnh đó như một phần trong cuộc sống hàng ngày của mình.

Các thành viên của Câu lạc bộ Grace cũng sẽ hỏi một cách tinh tế rằng liệu có tốt hơn nếu cô ấy khôi phục lại đức tin của mình hay không, coi việc suýt bị trừng phạt của cô ấy chỉ là một sai lầm đơn thuần của Chỉ huy Hiệp sĩ Templar.

Radia Schmitt không phải là thành viên của Câu lạc bộ Grace. Cô ấy là một thánh hiệp sĩ đầy tham vọng phục vụ thần chiến tranh, Als.

Mặc dù họ phục vụ các vị thần khác nhau, nhưng cô ấy là một người bạn luôn nhấn mạnh sự cần thiết của sự hòa hợp trong Ngũ Đại Tôn Giáo.

Olivia ngày càng mệt mỏi với những vấn đề như vậy.

"Tôi đã nói với cậu rồi, Radia. Tôi đã... từ bỏ mọi thứ..."

"Không sao đâu, Olivia. Khả năng phán đoán của cậu có thể bị mờ đi trong giây lát. Cậu có thể bị lạc đường và lang thang một lúc."

Đôi mắt đen thăm thẳm như vực thẳm của Radia Schmitt nhìn chăm chăm vào Olivia.

"Vì vậy, tôi sẽ hướng dẫn cậu đi đúng đường."

"..."

"Bởi vì chúng ta là bạn."

Khi Olivia nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Radia Schmitt, môi cô ấy run lên.

Chính xác con đường đúng mà cô ấy nên đi theo là gì, và làm thế nào cô ấy có thể được hướng dẫn?

Nỗi sợ.

Đến một lúc nào đó, Olivia bắt đầu sợ những người bạn có đức tin của mình.

Và vì vậy, cô thấy mình liên tục bị Reinhardt thu hút, không chắc liệu đó có phải là lý do hay không. Olivia cũng nghĩ như vậy.

Vì kỳ thi hôm thứ Hai đã kết thúc, Reinhardt thấy mình bị kéo vào các buổi học ôn thi với Harriet và Ellen.

Thành thật mà nói, tôi cần tập luyện cho giải đấu hơn là học cho các kỳ thi, trừ khi tôi nhắm đến vị trí đầu tiên.

Lần trước tôi đứng ở vị trí cuối cùng, không phải bởi vì tôi đàn độn, mà là bởi vì tôi cần điểm thành tích. Tôi tự tin rằng mình có thể đánh bại Ludwig mà không cần học!

Tôi có thể làm điều đó ngay cả khi bản thân chỉ giải quyết được một nửa vấn đề!

"Cái này sẽ có trong bài kiểm tra. Học thuộc lòng đi."

"Tớ đã nhớ nó rồi."

"Vậy thì ghi nhớ nó nhiều hơn."

"...Được rồi."

Nhưng họ không có cách nào biết được tình hình của tôi, vì vậy họ đã bám sát lấy tôi, chỉ ra những đề thi dự kiến.

Tôi cảm thấy tốt về điều đó, nhưng cũng như thể thời gian của tôi đang bị lấy đi.

Một tình huống đặc biệt.

Tôi đã điền và gửi đơn đăng ký tham gia giải đấu năm nhất.

Vòng sơ loại sẽ diễn ra vào cuối tuần này, và nếu anh ấy tiến vào vòng chính, giải đấu sẽ bắt đầu vào ngày đầu tiên của lễ hội.

Đang học, Harriet rên rỉ và vươn vai.

Sau đó cô ấy nhìn chăm chú vào Reinhardt.

"Cậu thực sự sẽ bỏ phiếu cho Miss Temple?"

"...Hử? Đột nhiên sao vậy?"

Harriet nhìn tôi với vẻ mặt vênh váo.

"Tại sao?"

"Chỉ là, cậu có định bỏ phiếu hay không? Cứ trả lời đi."

"Bất kể tớ có bỏ phiếu hay không, tớ không có ý định đi xem nó."

"Ồ... thật sao? À, phải rồi."

Harriet có vẻ thích thú một cách kỳ lạ.

Ngay từ đầu, tôi đã luôn nghĩ rằng thời gian là vàng là bạc nên tôi sẽ sử dụng nó một cách khôn ngoan.

Tôi không có thời gian để nhàn nhã xem những thứ như vậy, không biết khi nào Black Order sẽ đến, với Hội đồng Ma cà rồng sẽ sớm yêu cầu hành động, và vấn đề Charlotte.

Tôi có thời gian để chơi không?

Harriet cười bí ẩn và quay trở lại với cuốn sách của mình.

"Nếu cậu đi xem, cậu sẽ bỏ phiếu?"

Nhưng bây giờ Ellen hỏi câu hỏi đó, mặc dù Harriet đã im lặng.

Nghe những lời đó, Harriet chuyển ánh nhìn từ cuốn sách sang tôi.

"Tớ đã nói là không đi mà"

"Nếu cậu đi, cậu sẽ bỏ phiếu ư, đó là những gì tớ đang nói sao."

"Sao cậu lại nói vậy? Tớ sẽ không bỏ phiếu, cho dù tớ có đi!"

Tại sao cô ấy đột nhiên hành động như vậy?

Trước tuyên bố của tôi rằng tôi sẽ không bỏ phiếu ngay cả khi tôi đi, Ellen gật đầu, có vẻ hài lòng.

Không đời nào tôi đi xem cuộc thi Miss Temple.

Thay vào đó, nếu tôi cần điểm thành tích gấp, tôi có thể đã biến mình thành một cô gái và tham gia.

Tôi không có hứng thú với những thứ như vậy!

Bên cạnh đó, tôi không thể cải trang thành một học sinh của Temple ngoài bản thân mình, vì vậy tôi thậm chí không thể cải trang thành một cô gái ngay từ đầu!

[Sự kiện diễn ra - Cuộc thi Miss & Mr Temple]

[Bình chọn trong cuộc thi Miss & Mr Temple. Nếu tất cả các ứng cử viên mà bạn bình chọn đều chiến thắng, bạn sẽ nhận được phần thưởng.]

[Phần thưởng: Một tài năng từ mỗi ứng cử viên chiến thắng]

...Chúng lại bắt đầu.

Một số kẻ gây rối muốn đặt tôi vào một tình huống khó khăn và đang cố kéo tôi xuống địa ngục.

Tôi nên làm gì đây?

Tôi đã nói là tôi sẽ không đi rồi.

Một sự kiện mạnh mẽ không thể bỏ lỡ đã xảy ra.

Nếu tôi tham gia cuộc thi mà không nói với ai...

Tôi sẽ không ở trong một tình huống tốt.

Và vì Olivia Lanze có nhiều khả năng trở thành Miss Temple, nên tôi đương nhiên sẽ bỏ phiếu cho cô ấy. Một trong những tài năng của Olivia? Sự kiện này thực tế là một món quà miễn phí.

Không đi xem mới là lạ.

Tại sao không hiển thị nó sớm hơn một chút? Ít nhất tôi sẽ không nói rằng tôi sẽ không đi!

Ah.

Nhưng nghĩ lại thì cũng hơi lạ.

Dù không được tham gia phần thi Miss Temple nhưng nếu giành chiến thắng ở phần thi Mr Temple thì phần thưởng sẽ là gì?

Tôi sẽ là người chiến thắng và tài năng của tôi đã là của tôi.

[Nếu bạn trở thành Miss Temple, bạn sẽ được cấp 'Quyền chọn lựa tài năng'.]

Ồ, nghiêm túc đấy.

Ngay cả khi tôi thắng được Mr Temple, thì cũng chẳng có gì cho tôi cả.

Nếu tôi trở thành Miss Temple, tôi sẽ có Quyền chọn Tài năng...

...KHÔNG. Tôi không thể.

Điều đó đơn giản là không thể ngay từ đầu.

Tôi không thể đánh bại Olivia Lanze, người đã có chỗ đứng vững chắc.

Không khác gì chiến thắng trong một cuộc thi Cosplay nữ sinh và nhận được 4.000 điểm vô nghĩa.

Vì không thể Cosplay nên tôi phải làm như vậy để tham gia Miss Temple.

"Tôi đang tham gia Miss Temple."

"Ý cậu là Mr Temple?"

"Miss Temple."

"...Nhưng cậu là con trai mà, phải không?"

"Có quy định nào nói rằng nam giới không được tham gia Miss Temple không?"

"?????"

Tôi sẽ làm điều vô nghĩa điên rồ như vậy!

Dù sao.

Tôi có thể không tham gia, nhưng tôi phải đi xem cuộc thi Miss Temple.

Tôi không thể bỏ lỡ một sự kiện như vậy.

Nếu tôi nói tôi sẽ không đi và sau đó lén đi, cuối cùng tôi sẽ bị bắt. Và trong trường hợp đó, điều gì xảy ra hoàn toàn phụ thuộc vào lòng nhân từ của Ellen, phải không?

Ngay cả khi tôi nói rằng tôi không bầu cho Olivia, tại sao cô ấy lại hỏi tại sao tôi lại đi nếu tôi không bầu cho cô ấy?

"Chà... tớ đoán là tớ có thể... đi một lần thôi."

Ánh mắt của Ellen và Harriet thay đổi khi tôi đột ngột đổi ý.

"À, không! Đó là một lễ hội, phải không? Và nó là một phần của lễ hội! C-chúng ta nên tận hưởng lễ hội. Uh, um... Đúng không?"

"..."

"..."

Ngay cả khi tôi nói, bầu không khí căng thẳng đến mức da tôi ngứa ran.

Tôi rất biết ơn vì một sự kiện như vậy... thực sự, tôi...

Nhưng sao lòng thấy chua xót...?

Để phá vỡ bầu không khí băng giá, tôi không thể cưỡng lại việc đưa ra một nhận xét ngớ ngẩn nào đó.

"Đợi đã! Không chỉ có cuộc thi Miss Temple, chúng ta có thể đi xem cuộc thi Mr Temple nữa!"

"Làm như cậu thật sự sẽ đi xem nó vậy, đồ ngốc!"

*đập!

Harriet đập vào đầu tôi như muốn nói rằng tôi không nên nói những điều vô nghĩa như vậy.

"Oa, tại sao cậu lại đánh tớ!"

Ngay từ đầu, Miss Temple và Mr Temple được chọn cùng nhau, vì vậy dù sao thì tôi cũng sẽ xem cả hai cuộc thi!

Chịu đựng những ánh mắt lạnh lùng của những người khác, tôi chìm trong suy nghĩ.

Miss Temple và Mr Temple...

Ah.

Vì vậy, tôi có nhận được hai tài năng miễn phí không?

Nếu tôi chọn đúng cả Miss Temple và Mr Temple, tôi có nhận được hai tài năng không?

Không, ngay từ đầu.

Cái này...

Tôi nghĩ mình cần chọn cả Miss Temple và Mr Temple chính xác.

Đối với Miss Temple, đó là Olivia Lanze.

Còn Mr là ai?

Trong nguyên tác, Olivia Lanze không xuất hiện. Cô ấy sẽ không ở Temple vào thời điểm này.

Trong bản gốc, Miss Temple năm nay là Scarlett, học sinh Class B. Cảnh Scarlett, từng bị khinh miệt vì đôi mắt và mái tóc đỏ, trở thành Miss Temple, là một tình tiết quan trọng, cũng như giải đấu của Ludwig.

Trong bản gốc, Mr Temple của lễ hội này là Bertus.

Anh ấy là một hoàng tử và cũng rất đẹp trai. Nhưng liệu Bertus có xuất hiện lần này không?

Nếu Bertus xuất hiện và chiến thắng, tôi sẽ nhận được tài năng [kiếm thuật] của anh ấy, vì tôi đã có hai tài năng khác của anh ấy, [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và [Điều khiển ma thuật].

Tôi không thể dự đoán được tài năng nào của Olivia Lanze mà tôi có thể nhận được. Có thể là thần lực, cũng không tệ. Cô ấy có vẻ là một con quái vật mạnh mẽ như Ellen, vì vậy cô ấy có thể sẽ mang đến điều gì đó tuyệt vời...

Tốt.

Nó không chỉ tốt, nó là tốt nhất.

Ít nhất, nếu tôi nhận được tài năng [kiếm thuật] của Bertus, tôi sẽ có thể sử dụng kiếm thậm chí còn tốt hơn bây giờ.

"Ah, đợi một chút."

Khi tôi đột ngột đứng dậy, Ellen và Harriet dường như còn cáu kỉnh hơn.

"Không, tớ sẽ cúp đây, tớ sẽ đi gặp Bertus!"

"..."

"..."

Tuy nhiên, ánh mắt của họ không có một chút tin tưởng nào khi họ nhìn tôi, người đã nhanh chóng nuốt lời không đi.

Ah.

Giá như hắc cho tôi sự kiên sớm hơn một chút...

Không, có lẽ hắc đã cố tình cho muộn. Hắc đợi tôi nói không đi rồi đưa ra.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading